

tretjem dné 16. jan. je prof. Levec v daljšem govoru opisoval življenje in delovanje slovenskega slikarja Janeza Wolfa (1825—1884) ter bral več pisem njegovih; pri četrtem dne 22. jan. nam je podal prof. Pintar nekoliko dijalogo iz Lukijana, prof. Vrhovec je pa v daljšem berilu razpravljal o volitvi in oblasti mestnega sodnika ljubljanskega v prejšnjih stoletjih. Napósled se je na predlog g. dr. Vošnjaka sklenilo v postu napraviti slavnostni večer v spomin Josipa Jurčiča. — Pisateljskemu podpornemu društvu so še pristopili: I. Pravi vnanji udje: dr. Glaser Karol, c. kr. gimnazijalni profesor v Trstu, Gomilšak Jakob, nemški propovédnik pri sv. Antonu novem v Trstu, Jesenko Janez, c. kr. gimnazijalni profesor v Trstu, Gregorčič Simon, vikar na Gradišči, Hudovernik Aleksander, not. koncipijent v Idriji, Lavrenčič Ivan, kaplan v Postojini, Šuklje Fran, c. kr. gimnazijalni profesor in državni poslanec na Dunaji. — II. Podporni udje v Ljubljani: Ledenic Alfred, trgovec in mestni odbornik, Petelin Martin, gimnazijalni profesor, Podobnik Fran, sodni praktikant, Škofic Josip, c. kr. avskultant pri deželnem sodišči, Tomec Ivan, železniški zdravnik. — III Vnanji podporni ud: Hren Jakob, c. kr. dež. sodni svetovalec, državni in deželni poslanec v Celovci. — Društvo ima dozdaj 126 udov in to: častnega 1, pravih ljubljanskih 22, ustanovnike 4, vnanjih pravih 16, podpornih ljubljanskih 63, vnanjih podpornih 20.

† Toma Gajdek, kanonik in predsednik društva sv. Jeronima v Zagrebu, umrl je dné 13. januarija 1886. l. v 77. letu. Gajdek je bil jeden starih ilirskih rodoljubov, ki je ves čas svojega življenja dejansko podpiral novi dušeyni razvoj hrvaškega naroda. V vsakem oziru vzgleden duhovnik, bil je usmiljenega srca ter je vse svoje dohodke sproti razdal med siromake in druge potrebne ljudi, ki so prepogostoma trkali na njegova vrata. Zadnja leta je vso svojo skrb posvetil društvu svetega Jeronima, kateremu je od začetka bil predsednik. Kar je za to društvo storil, ni dal na véliki zvon obešati; toliko pa iz najboljšega vira vémo, da je za društvo sv. Jeronima potrosil na leto kakih 700—800 gld. svojih novce; kajti dajal mu je zastonj stanovanje v hiši svoji in prav iz svojega poplačal vse upravne troške, in le njemu gre hvala, da je temu društvu naklonil pomoč najvišjih cerkvenih in deželnih oblastnikov. Bil je iskren prijatelj Slovencev, katere je ljubil, kakor brate svoje, in pri vsaki priliki je poudarjal, kako bi Hrvatí morali posnemati „družbo sv. Mohorja“. Slava mu!

Tiskopis, a ne rokopis slovenski. G. Fekonja v prvem listu letošnjega „Zvona“ str. 44 piše: Razven teh že objavljenih se omenjajo po zunanji obliki nam še nepoznani rokopisi slovenski . . . ter neki povečji, a tudi po notranji vsebini neznan nam rokopis v knjižnici s. Marka v Benetkah s slovenskim izgovorom napisan z latinskimi pismeni iz XV. stoletja.

Kar se tukaj omenja, to ni rokopis, tiskopis je, ki ga je g. Š. Ljubič 1859. leta prepisal in prepis dal g. Trdini, kateremu se je izgubil. Posrečilo se je g. Ljubiču pred par leti spet dobiti v Markovi knjižnici v Benetkah omenjeni tiskopis in ga prepisati. Kakor je prvi prepis izročil Trdini, izročil je drugi prepis meni. V tem prepisu sta dva sestavka, prvi v hrvaškem, drugi pa v slovenskem jeziku. Oba omenja g. Ljubič iz prejšnjih anotatov v svojem Ogledalu II 435 tako-le: Senjanin Anton naštampa god. 1555, 16 u Padovi: Razgovaranje medju papistom i jednim luteranom. Za njim imaš u istoj knjigi od P. Vergeria Istranina: Ena molitev Kersčenikov. Iztisak u knjižnici Sv. Marka u Mletcih. Hrvaški prvi spis Antona Senjana, ki se mi pa vse zdi, da je Vergerijev, pa ga ni hotel pod imenom svojim v svet izpustiti, prinesla bo prihodnja knjiga, zvana „Starine“.